

Lider, da Forslagsstilleren og hans Venner vare i Majoritet, og Reformen da ikke var bleven gennemført, saa viste dette jo, at det ikke var saa let at faae den gennemført. Nu at forlange af Andre, at de skulde sætte det igjennem, var dog en temmelig paafaldende Fremgangsmaade. At Rimestads Ytringer om den Indflydelse, Finansministeren, det vil sige Regjeringen, burde have paa Folkethingets Udgifter, saa aabent vare fremsatte, glædede ham; thi de viste, at, hvad der egentlig tilsigtedes, det var, at betage Folkethingets Formand den Myndighed, han hidtil i finansiel Henseende havde haft overfor Rigsdagens Anliggender, og ogsaa bringe disse ind under Regjeringens Afgjørelse. Følgerne deraf i andre Retninger behøvede han ikke at beskrive, men han vilde kun nævne et Exempel. Dersom den ved Forslaget tilføjede Reform gik igjennem, vilde intet af Thingene kunne benytte den ved Grundlovens § 46 giøne Ret til at nedsætte parlamentariske Kommissioner, naar Regjeringen var derimod, thi Regjeringen kunde da negte enhverformelt Udgift i Anledning af dem; men det var dog aabenbart Grundlovens Mening med denne §, at det skulde være Thinget alene, paa hvilket det kom an, om det vilde benytte denne Ret eller ikke.

Winther (l. c. 1538 ff.) mente, at Forslagets Vedtagelse vilde gjøre Formanden til en Slags Funktionær under Finansministeren; thi hvorledes skulde denne kunne bære Ansvar for, hvad Formanden foretog sig, naar han ikke havde nogen Ret eller Myndighed over ham. Han saae i de fremkomne Bestræbelser et Angreb paa den Myndighed, Thinget efter Grundloven havde.

Berg (l. c. 1542 ff.) betegnede Rimestads Modsatning imellem Administrationens og Formændenes Myndighed som en ren Misforstaaelse. Der gaves Brancher, hvor man havde overladt meget Mere til den Enkeltes Forgodtbefindende — i alt Fald Ting, der resulterede større Summer — end man her overlod til Thingenes Formænd. Rigsdagen turde dog vel overlade sine Formænd de samme runde Summer til uforudsete Tilfælde, som man overlod til denne eller hin Embedsmand i en enkelt underordnet Branche. Han undrede sig iøvrigt med S. A. Hansen over Fremkomsten af en saadan Betragtning som den, at Rigsdagens Thing skulde være saa godt som Kontorer under Finansministeriet, saa at de ikke engang kunde forandre deres egne Lokaler uden at spørge Finansministeren derom, at de altid skulde begjere dennes Tilladelse til at afholde Udgifter baade de lovbestemte og de, ikke lovbestemte. Den politiske Betydning af Forslaget var meget betydelig. Det havde stor Betydning, om man stillede Rigsdagen saaledes, at den skulde spørge Regjeringen, om den maatte udrede Udgifter til Dette eller Hint. Dette var efter hans Opfattelse en bureaukratisk Tankegang. Ved at fortsætte disse Betragtninger maatte man tilsidst komme til at sige: Hvad skal man med en Rigsdag? Den tør end ikke gjennem Valget betro sin Formand Ordningens af saadanne Smaating uden at anføge Finansministeren derom.

Rimestad (l. c. 1544) havde ikke sagt, at det var Hensigten at skaffe Finansministeren Indflydelse paa Folkethingets Udgifter. Han havde kun sagt, at det var Finansministeren, der bar Ansvar for deres Overskridelse. Lige over for Berg bemærkede han, at denne vanskelig skulde paavise paa andre Punkter af Statshusholdningen nogen kalkulatorisk Sum til uforudsete Udgifter.

Forslaget blev derpaa taget tilbage.

Med dette Uddrag af, hvad der i selve Thingene er blevet forhandlet angaaende det nævnte Spørgsmaal, har jeg den Ære at slutte denne Fremstilling.

Rigsdagens Bureau, den 24de Februar 1876.

Erhødigst

D. Dessau.

Til

Rigsdagens Formænd.